

Αγαπητή μου φίλη, τελικά, ο μικρός σου γιός μετά από δύο βραδιές συζητήσεων και κάποιων διαπιστώσεων για το πως ένιωθε πραγματικά, άρχισε να παίρνει κάπως τα πάνω του. Έτσι αποφάσισα να μείνω ακόμη μια βραδιά, και θα φεύγαμε το επόμενο πρωί μαζί με το πρώτο καράβι. Εκείνος γιατί είχε κανονίσει κάποιες συναντήσεις με φίλους και εγώ γιατί ήθελα να βρεθώ κοντά στον ηλικιωμένο πατέρα μου. Όλη εκείνη την ημέρα, την τρίτη ημέρα παραμονής μου, κυριαρχούσαν η αγάπη, η γαλήνη και μια άμεση επικοινωνία δίχως στημένους ρόλους, ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ!!!

Αυτή η γκρίζα σκιά στην ματιά του παιδιού σου είχε εξαφανιστεί. Τώρα πια καταλαβαίνω ότι αυτό δεν το άντεχες! Τώρα το καταλαβαίνω γιατί τότε, νόμιζα πως θα ήσουν πανευτυχής με όλη αυτή την θετική εξέλιξη. Είχα αγνοήσει τον απέραντο εγωισμό σου και τις συναισθηματικές σου ανασφάλειες! Πόσο λάθος είχα !!! Αυτήν την στιγμή μου έρχεται στον νού μου μια παρατήρηση που έχω κάνει πάμπολλες φορές στους γιούς σου τα τελευταία χρόνια, όταν αυτοί ένιωθαν άβολα με διάφορες καταστάσεις στην προσωπική τους ζωή. Τους παρότρυνα να σκεφτούν και να εντοπίσουν εκείνα τα ανθρώπινα συστατικά που διαμόρφωναν τις επαφές μας (και μ'εσάς για σχεδόν 20 χρόνια), σε στιγμές χαράς, οικειότητας και συναισθηματικής απελευθέρωσης. Όταν είμασταν όλοι μαζί, ακόμη και στις πιο "δύσκολες στιγμές", λειτουργούσαμε πραγματικά σαν παιδιά. Ποτέ δεν μου έδωσαν κάποια συγκεκριμένη απάντηση, ενώ γνώριζαν πολύ καλά την αλήθεια! Απλά δεν τους συνέφερε να εκφράσουν αυτήν την αλήθεια, και είναι αυτή ακριβώς η κύρια αδυναμία της προσωπικότητάς τους, όπως είναι και η μεγάλη αδυναμία της γενιάς τους-δηλαδή "όλα εκ του ασφαλούς". Θυμάμαι επίσης όταν τα παιδιά σου ήταν μικρά, και με παρακαλούσαν μετά το μάθημα να κάτσουμε όλοι μαζί να φάμε βραδινό. Μετά από κάμποσα χρόνια, τα παιδιά σου μου εκμυστηρεύθηκαν πως με ήθελαν μαζί τους και μαζί σας στον δειπνο, γιατί δεν άντεχαν την ένταση που υπήρχε μεταξύ όλων σας, τους κούραζε ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ!!!

Εκείνο το "μοιραίο" βράδυ της τρίτης μέρας, βρισκόντουσαν στο εξοχικό σας μόνο τέσσερα άτομα, εσύ, εγώ, ο μικρός σου γιός και η φίλη σου που έχει διαμέρισμα δίπλα σας. Όταν κάποια στιγμή καθήσαμε να παίξουμε χαρτιά στην βεράντα, αποφασίσαμε ότι εγώ και ο γιός σου θα ήμασταν η μία ομάδα, και εσύ και η φίλη σου η αντίπαλη ομάδα. Από την αρχή του παιχνιδιού, ένιωσα μια αφύσικη νευρικότητα από την μεριά σου, αλλά δεν το πήρα πολύ στα σοβαρά. Σύντομα όμως, άρχισα να συνειδητοποιώ πώς αυτή η νευρικότητά σου εξελισσόταν σε μια επιθετικότητα αποκλειστικά προς το άτομο μου. Μου έκανες συνέχεια παρατηρήσεις για λάθη ενώ δεν ήσουν παρτενέρ μου, σχολίαζες αρνητικά για το πως συνεργαζόμουν με τον γιός σου στο παιχνίδι και αμφισβητούσες την αξιοπιστία μου στο μέτρημα των πόντων. Με σταθερούς ρυθμούς και με επιμονή όλο και ανέβαζες την ένταση, στο σημείο που ο γιός σου και η φίλη σου αναγκάστηκαν να σου κάνουν παρατηρήσεις. Θυμάμαι συγκεκριμένα ότι η φίλη σου προσπάθησε να σου εξηγήσει ότι παίζαμε χαρτιά για να διασκεδάσουμε και όχι για να εκνευριζόμαστε.

Από κάποιο σημείο και μετά, κατάλαβα ότι πλέον υπήρχε σκοπιμότητα για να εξοργιστώ, την ίδια ακριβώς σκοπιμότητα που είχε και ο σύζυγός σου όταν την προηγούμενη φορά που είχα έρθει στο εξοχικό σας και μπροστά στα παιδιά σας και στις φίλες τους, ζητούσε με επιμονή να πω πόσα λεφτά μου δίνει ο πατέρας μου. Ήθελε, 'μ' ένα "θεωρητικά" αυθόρμητο αλλά "ουσιαστικά" ανήθικο τρόπο να δείξει στα παιδιά του πως ο "ιδεαλιστής" πρώην δάσκαλός τους ήταν στην πραγματικότητα ένα "εξαρτημένο" άτομο. Δεν έκανε όμως καμία "αυθόρμητη" αναφορά για την οικονομική ευημέρια του πατέρα μου, για το πόσο λιτός είμαι στην ζωή μου, και τελικά για το πως εκείνος κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να γίνει τόσο πλούσιος. ΗΤΑΝ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΜΟΝΟ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΦΥΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ;;;

Η συμπεριφορά σου εκείνη την βραδιά μου θύμισε ένα "κακοστημένο" reality show, που φυσικά γνώριζες ότι δεν θα το άντεχα για πολύ. Τελικά θύμωσα, και τι ακριβώς είπα το τόσο φοβερό;;; Είπα στον γιό σου ότι τώρα πλέον θα πρέπει να γνωρίζει καλά ότι για να κερδίζεις στα χαρτιά θα πρέπει να λειτουργείς σαν "καρχαρίας". Και αυτό σε έθιξε, μετά από σχεδόν 20 χρόνια που έχουμε ζήσει "όλοι μαζί" τις πιο "απίθανες και σοβαρές οικογενειακές καταστάσεις". Η αντίδρασή σου ήταν τόσο "θεατρinίστικη" που δεν μπορούσα να σε πάρω στα σοβαρά!!! Πραγματικά, εκείνη την στιγμή ήθελα να γελάσω, γιατί στο μυαλό μου ήρθαν εικόνες όλων αυτών των σημερινών ελληνικών τηλεοπτικών σειρών που είναι πραγματικά για "φτύσιμο". Έφυγες από το τραπέζι και πήγες και κλειστήκες στην κρεβατοκάμαρά σου σαν μια "πληγωμένη ντίβα". Ήταν φύση αδύνατον να σε πάρω στα σοβαρά!!! Τελικά, το επόμενο πρωί σε είδα να κάνεις βόλτες στην παραλία με τον γιό σου και τον σκύλο σας, και κατάλαβα ότι το σχέδιο είχε ολοκληρωθεί. Δεν μου μίλησες, αλλά ο "τολμηρός" και "έντιμος" γιός σου μου εξέφρασε την επιθυμία του να σου ζητήσω "συγγνώμη" γιατί ήμουν "φιλοξενούμενος", και επίσης ότι δεν θα επέστρεφε μαζί μου στο καράβι. Και βεβαίως εγώ του απάντησα ότι κανένας "φιλοξενούμενος" δεν είναι υποχρεωμένος να δέχεται τις όποιες "αλλόκοτες" και "ανισόρροπες" συμπεριφορές του όποιου "οικοδεσπότη", και ότι δεν υπήρχε καμία, μα καμία περίπτωση να ζητήσω συγγνώμη από κανένα. Έτσι έφυγα σαν κύριος και σας άφησα να βρείτε οι ίδιοι την άκρη σε όλη αυτή την "εικονική" κατάσταση. ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΑΣ!!!!

Δεν καταλαβαίνω καλή μου φίλη, όλο αυτό το ξαφνικό σου ενδιαφέρον να προστατέψεις τον γιό σου από εμένα. Που ήταν αυτό το ενδιαφέρον όταν εσύ και ο σύζυγός σου πιέζατε μ' ένα "ύπουλο" και "απάνθρωπο" τρόπο τον γιό σας να σπουδάσει οικονομικά στο εξωτερικό, ενώ γνωρίζατε πολύ καλά πως ο ίδιος θ' αντιμετώπιζε σοβαρές δυσκολίες με την ύλη, γεγονός που σας το είχα επισημάνει πολλές φορές, ακόμα και γραπτώς. Τι καταφέρατε με αυτήν την "αυθαίρετη" συμπεριφορά σας;;; Το παιδί σας μετά από 3 χρόνια επέστρεψε "ψυχικά" και "σωματικά" ένα κουρέλι. Πόσες φορές σας είχα πει ότι ο γιός σας θ' αρρωστήσει με όλα αυτά που του ζητάτε;;; ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΙΣ ΠΑΠΙΕΣ!!! Επίσης που ήσουν εσύ και ο σύζυγός σου όταν τα παιδιά σας στην εφηβεία τους είχαν ανάγκη από

την συναισθηματική σας στήριξη(όχι ακριβά καταναλωτικά αγαθά), γιατί έπρεπε ν' αντιμετωπίσουν μια "διστραμμένη"και "ανισόρροπη"κοινωνία, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΑΣ!!! Δεν είχατε όμως καιρό γι' αυτές τις λεπτομέρειες, γιατί οι προτεραιότητές σας βρισκόντουσαν κάπου αλλού!!!Και μέχρι σήμερα οι προτεραιότητές σας είναι κάπου αλλού, και απλά τα παιδιά σας, και με "το έτσι θέλω"θα πρέπει σταδιακά να εξελιχθούν σε "εργαλεία" των προσωπικών σας "εικονικών" φιλοδοξιών.

Αγαπητή μου φίλη, εσύ προσωπικά τα τελευταία χρόνια, περνάς ώρες ολόκληρες καθημερινά, μπροστά σ' ένα υπολογιστή ή μπροστά από ένα lap-top, κατεβάζοντας τραγούδια και στιγμιότυπα, ή παίζοντας παιχνίδια στο Internet. Δεν είναι αλήθεια;;; Αυτό είναι φυσιολογικό για την ηλικία σου;;; Ή νομίζεις ότι με το να πηγαίνεις 2 και 3 φορές την βδομάδα στο κομμωτήριο, με το ν' αγοράζεις σε μόνιμη βάση ακριβό ρουχισμό ή πληθώρα αντικειμένων για το σπίτι θα καλύψεις τα υπαρξιακά κενά που σου προκαλεί η "εικονική" σου ζωή!!! Ας πάρουμε τώρα τον σύζυγό σου που είναι και πιο νέος από μένα. Τα τελευταία 15 χρόνια, έχει σε μόνιμη βάση προβλήματα υγείας. Ξεκινώντας από μια εύθραστη σπονδυλική στήλη (λόγω ακινησίας) που τον κράτησε 6 μήνες ακίνητο στο κρεβάτι, την αφαίρεση όλων των δοντιών του, τα προβλήματα με τον προστάτη του, και "φυσικά"τα τελευταία χρόνια το θέμα της υπέρτασης και της παχυσαρκίας. Κατά τα άλλα, "όλα δουλεύουν ρολόι", και συνεχίζετε άκαμπτοι την "καλά" χαραγμένη πορεία σας για πλούτοι και για δόξα. Αν όλο αυτό το σκηνικό είναι η πραγματική εικόνα και το πραγματικό τμήμα της σημερινής "επιτυχίας", δηλαδή της ιδεατής σύγχρονης "εικονικής πραγματικότητας", και αν όλα αυτά τα δεδομένα είναι τα κυρίαρχα στοιχεία του σύγχρονου "πολιτισμού" μας, σας τα χαρίζω!!!"Λόγω τιμής", δεν τα έχω καθόλου, μα καθόλου ανάγκη!!!! é FINITA LA MUSICA, é PASSATA LA FESTA..... !!!

Καλή τύχη σε όλους σας, Αλέξανδρος